

İktidarlar Ve Ben

– kemalat · 20 Ekim 2013

İzmir’li bir arkadaşım nar göndermişti önceki gün, sağolsun. Bayram ziyaretine gelenlere sordum bu ne diye? Nar dediler. Kaşlarımı çattım, sert bir bakış attım, hep bir ağızdan, tamam tamam, ‘keçi’. Yaşasın çoğunluğun kararı, tam isabet.

Demokrasi; Çoğunluğun sesi, çoğulculuğun sesi. Düşünce özgürlüğü, düşündüğünü paylaşabilme hakkı. Azınlığın, iktidarın iktidarlığına onay vermeyenlerin azımsanmaması. Muhafif seslere kulak kapatılmaması, kulak kabartılması. Ağızlarının, iş yerlerinin mühürlenmemesi. Ekmeklerinin aşlarının dilim dilim parçalara ayrıştırılıp yutulmaması. Dini terimleri kullanmayacağım şimdi, çok hacı hoca var hem kabinede hem de dağın yamaçlarında. Tercilere tere satmayayım, bu yazımda onların pazarlarına dalmayayım.

Polis kolejinde okuduğum yıllarda rahmetli Turgut Özal hükümette idi. İnançlı bir kadro vardı. Benim ibadet ile pek aram yoktu. Gençliğin verdiği güzel alışkanlıklardan her birini doya doya yaşıyordum, hafta sonları izinlerim iptal edilmediği günlerde. Abartmayı severim, pek de ayık gezmezdim. Bol bol Ahmet Kaya dinlerdim. Doğal olarak ‘koministti’ unvanım. Rahmetli babamın nüfuzu olmasaydı çoktan atılmıştım okuldan. Bir de yaşanacaklar varmış demekki.

Akademi tam benlikti. Saldım çayıra, Mevlam kayıra. Rakım yüksekliği sebebiyle kışlar bayağı bir üşürdük ama genç bedenlere sağlıktı öte yandan. Didim’deki kamplar biraz yorucuydu ancak, eğitim sonrası zıpkın gibi oluyordu insan. Ne kadar teşekkür etsem az gerçekten. Bu arada tasavvufa merak sarmıştım iyiden iyiye. Öyle böyle değil hemde. O yıllarda çıktığım bir kız arkadaşımın sözü oldukça etkili olmuştu üzerimde. Kapalı, ibadet eden bir kız da değildi üstelik. Barlara giderdik zaman zaman. Ben yine her zamanki ben, vatan, millet sövüyorum iktidarda olanlara. ‘Tamam Kemal, diyelim ki söylediklerin doğru ve de haklısın, peki, sen ne yapıyorsun? İşin gücün gece gündüz içip karı kız peşinde koşmak’. Bugün gibi hatırlıyorum. Kafama dank eden ve hayatıma yeni bir yön vermeme sebep olan bir cümle.

Anlı şanlı 28 Şubat sürecinde, hızlı bir tarikatçıydım artık. Güler misin? Ağlar mısın? Söver misin? Komiserin peşinde istihbaratçılar. Sabah kapımın önünde, izin günleri kırdı piknikte, Cuma akşamları gittiğim zikrullah meclislerinde, düğünlerde, eş dost sohbetlerinde. Bir tek Nataşalarla olan mücadelelerimde yanımda yoksular haklarını yemeyeyim. Onun da sebebi şuydu; koskoca Trabzon ilinde fuhuştan otel kapatan tek amir unvanını taşıyordum, karizmama ortak olmak istemediler, anlayışlı bir müdürleri vardı zira. Zaten fazla sürmedi, sürgün yedim.

... Günlerden epey sonra bir gün, istifa ettim. Artık, halkın ekseri oyu ile seçilmiş tek başına bir iktidar

vardı memlekette. Hiç kimse zikrullah meclislerine, tarikatlere, cemaatlere katıldığı için, uzaktan uzağa da olsa hayranlık belirtileri gösterdiği için tabiri caizse ki eksiği var, 'anası, eşi çoluğu çocuğu ağlamayacaktı'. Yanıldım.

Resmi kıyafetle gittiğim zikrullah meclislerinde 'Allah' diyenler, buhar olup uçtular her biri. Yahut ruhları göğe çıktı, doğal olarak bedenlerinde 'ruh' kalmadı. Müslüm Gürses dinleyip alkol aldığım günler geldi aklıma; 'Vefasızlar', 'Dost Bildiklerim', 'Nerdesiniz?'

Sonunda anlayabildim en nihayetinde, neden iktidardakilerle anlaşılamadığımı. Rahmetli babamın adı Eşref, dedemin ismi de Mehmet'di. Askeri oldum olası sevdim, Mehmet olanından. Seveceğim ne yaparsın? Genetik...

Şair Yazar Kemal ALKAN